

Let us distinguish between metaphors and symbols, as follows:

The metaphor (or simile) has only one meaning, already known to its formulator, and constitutes an attempt to convey that knowledge to someone else. Any divergence between what the author intends and the reader derives is a failure of communication. The metaphor has no intrinsic significance; it is not a source of meaning. Metaphors are nonetheless useful and powerful in that they enable us to efficiently and accurately convey experiences and ideas through analogy that cannot, or at least that we the authors cannot, be directly or concisely described. Thus to say that Julius Erving played basketball as if it were ballet, or (lehavdil). that the multiple panzer thrusts of Rabbeinu Tam's intellect shattered the old simplistic interpretations of the Talmud¹, rapidly and vividly brings the impact of their respective talents to life for readers.

Symbols, on the other hand, may have infinitely many meanings, most of which are left by the author for the reader to discover. A symbol is itself the known truth, whose implication for experience and intellect need to be discovered, and perhaps disputed. Thus for example perhaps the American flag, or lehavdil the (not quite) Burning Bush.

A *nafka mina* (practical difference) of relating to something as symbol rather than metaphor is that the interpretation of symbols calls for us to find analogies in our own experience, and legitimates the discovery of new meanings without prejudicing the legitimacy of older interpretations.

The construction of the Tabernacle and its accoutrements were symbolic actions, and it would be a mistake to reduce them to metaphor, except, perhaps, in the sense that the Tabernacle is clearly a literal microcosm – a metaphor for everything – a universal metaphor - can be as capacious of meaning as the universe itself. At the same time, rigorous accuracy in terms of the phenomenon of the symbol is a prerequisite for interpretation – understanding the flag on the assumption that it has 15 rather than 13 stripes, or the Bush on the assumption that it referred to an ex-President, would be wholly illegitimate.

Nechamah Leibowitz zt"l's Parshat Terumah sheet for 5722 draws attention to a detail of the Torah's account of the construction of the Tabernacle's construction. The verb used to command the construction varies between *ועשית*, first person singular, and *ועשו*, third person plural. She cites two different treatments of one subset of those cases, that while the Shulchan, Menorah, and the subunits of the Aron are in first person singular, the Ark itself is in third person plural.

The first, Midrash Tanchuma (attached), states that "therefore The Holy Blessed One commanded to all Israel to construct it, so that no one of them would have the capacity to open his mouth toward his fellow and say "I donated heavily to the Ark, therefore I learn a lot, and I have a greater share in it than you, whereas you donated almost nothing, and therefore you have no share in Torah". This is followed by a series of metaphors drawing the moral that Torah is open to all, and culminates with Rabbi Shimon bar Yochai stating that the three ornamental edges – on the Aron, the Kaporet, and the Shulchan – represent the Three Crowns of Rulership, Priesthood, and Torah, and whereas David took the first, and Aharon the second, the Crown of Torah is highest of all and still open to all.

A similar point is made elsewhere, and cited by Rashi, about the three *terumot* mentioned in the opening two verse of the Parashah, with two identified as defined contributions and one undefined. The undefined one is for the overall construction of the Mishkan, which, we should note, is also

¹ See Dr. Hayyim Soloveitchik, "Three Themes in Sefer Hasidim", AJS Review

commanded in the third person plural – ועשו לי מקדש. And yet this interpretation points up an apparent gap in the Tanchuma – everyone was commanded, but in fact not everyone gave the same amount, so why should those who gave more not be able to claim a greater share?

The second treatment Nechama Leibowitz cited, Or HaChayyim (attached), makes a very different point. "This is perhaps intended to hint that no existent in the world can do all the roots of Torah, and this is the proof for you: If he is a kohen, he cannot fulfill the giving of the 24 priestly gifts, or the redemption of the firstborn, etc."; if he is an Israelite, he cannot fulfill the positive commandments involved in sacrificing sacrifices and their laws, which involve numerous positive commandments; and so too the Levite. But in the generality of all Israel the generality of all the roots of Torah can be fulfilled."

אולי שרמז שאין גופה של תורה יכול להתקיים אלא בכללות כל ישראל,
ואין מציאות בעולם יכול עשות כל עקרי התורה,
וזוה לך האות:

אם הוא כהן, הרי זה אינו מקיים נתינת כ"ד מתנות כהונה ופדיון בכור וכו';
ואם הוא ישראל, הרי אינו יכול לקיים מצות עשה שבהקרבת הקרבנות ודיניהם אשר רבו מצות עשה
שבהם;
וכן לוי;

ובכללות כל ישראל יקיימו כללות עקרי התורה,
לזה אמר "ועשו" לשון רבים,

Or HaChayyim seems to fit better with the data than the Tanchuma, although I am puzzled as to why he makes his point about the Aron rather than about the Mishkan as a whole. Note also that the points are not really incompatible, as the Tanchuma relates to the **study** of Torah, and Or HaChayyim to its **practice**.

One other point needs to be made about Or HaChayyim. He is not saying "separate but equal" – equality is not his moral stake, but rather necessity. So long as one is needed, it does not matter how much more important someone else's work is – or to put it differently, necessity is sufficient equality, as we each have duties corresponding to our talents, and the moral stake is that all of each of us is equally needed.

This is a challenging perspective for Americans, and it raises a difficulty with symbols – since they are so undefined, so deliberately open to subjectivity, will we ever be willing to discover meanings in them that we disagree with? Can we be accountable to them?

I prefer to think yes, and at the same time, valorize the construction of new meanings that fully match the data and are fully consonant with our deepest intuitions.

Shabbat shalom

Aryeh Klapper

מדרש תנחומא (ורשא) פרשת ויקהל סימן ח

אנו מוצאין כשאמר הקדוש ברוך הוא למשה לעשות את המשכן א"ל על כל דבר ודבר "ועשית", ועל הארון אמר "ועשו" – למה?

אלא שצוה הקדוש ברוך הוא לעשותו לכל ישראל שלא יהא לאחד מהם פתחון פה על חברו לומר שאני נתתי הרבה בארון, לפיכך אני לומד הרבה, ואני יש לי בו יותר ממך, ואתה לא נתת בארון כלום אלא מעט, לפיכך אין לך חלק בתורה, ולכך נמשלה התורה למים,

שנאמר (ישעיה נה) "הוי כל צמא לכו למים" – כשם שאין אדם מתבייש לומר לחברו "השקני מים", כך לא יתבייש לומר לקטן ממנו "למדני תורה", "למדני דבר זה", וכשם שהמים כל הרוצה לשתות ישתה בלא מחיר, כך כל הרוצה ללמוד תורה לומד בלא מחיר ובלא כסף, שנא' (שם /ישעיהו נ"ה/) "לכו שברו בלא כסף ובלא מחיר",

ולמה נתנה התורה במדבר? לומר מה המדבר מופקר לכל בני אדם, אף דברי תורה מופקרין לכל מי שירצה ללמוד, שלא יהא אדם אומר

אני בן תורה ותורה נתונה לי ולאבותי ואתה ואבותיך לא הייתם בני תורה אלא אבותיך גרים היו לכך כתיב (דברים לג) "מורשה קהלת יעקב" – לכל מי שמתקהל ביעקב,

אפי' הגרים שעוסקין בתורה שקולים הם ככהן גדול

שנאמר (ויקרא יח) אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני ה' א-להיכם – כהן ולוי וישראל לא נאמר אלא אדם, לפיכך "תורה אחת ומשפט אחד יהיה וגו'" (במדבר טו), ראה מה כתיב בבני יתרו "ומשפחות סופרים ישבי יעבץ תרעתים שמעתים שוכתים, (דברי הימים א ב) – תרעתים שהיו יושבים בלשכת הגזית, שמעתים שהיו כל ישראל שומעים הלכה מפיהם, שוכתים שנסתוככו ברוח הקדש, ומי הם? המה הקינים הבאים מחמת אבי בית רכב מבני קני חותן משה ושמעיה ואבטליון בני בניו של סיסרא היו ולמדו תורה ברבים כאנשי כנסת הגדולה כל כך למה? שהתורה נתנה לישראל, לפיכך כתיב "את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם" (דברים ה), וכתוב "ועשו ארון עצי שטים".

ארשב"י שלשה כתרים הם כתר תורה כתר כהונה כתר מלכות, כתר תורה מנין שכך כתיב בארון ועשית זר זהב, כתר כהונה שכך כתיב במזבח זר זהב, כתר מלכות שכך כתיב בשלחן זר זהב,

ולמה כתוב זר וקורין זר,
ללמדך זכה אדם נעשה לו זר זהב לא זכה נעשה זר בתוכם מהם,
ומפני מה בכלם כתוב ועשית ובארון כתיב ועשית עליו,
ללמדך אם זכה לתורה זכה לכולם,
וכן הוא אומר ומשמרתם הארון והשלחן והמנורה והמזבחות (במדבר
ג) ללמדך שאין לך גדול מן העוסק בתורה.

אור החיים שמות פרק כה:

"ועשו ארון" –

טעם שבארון שינה ה' את דברו הטוב מכל הכלים,
שבכולם אמר "ועשית שולחן", "ועשית מנורת וגו'", "ואת המשכן תעשה ועשית את המזבח עצי וגו'",
וגם בפרטי הארון עצמו גמר אומר בנוכח, דכתיב "וצפית אותו", "ויצקת לו", "ועשית בדי וגו'",
אולי שרמז שאין גופה של תורה יכול להתקיים אלא בכללות כל ישראל,
ואין מציאות בעולם יכול עשות כל עקרי התורה,
וזה לך האות:
אם הוא כהן, הרי זה אינו מקיים נתינת כ"ד מתנות כהונה ופדיון בכור וכו';
ואם הוא ישראל, הרי אינו יכול לקיים מצות עשה שבהקרבת הקרבנות ודיניהם אשר רבו מצות עשה
שבהם;
וכן לוי;
ובכללות כל ישראל יקיימו כללות עקרי התורה,
לזה אמר "ועשו" לשון רבים,
ובשאר פרטי תיקוני הארון אמר לשון יחיד,
כי לתקן כלי התורה, שהם לומדיה ועמליה והכנותיה, יכולין להתקיים מאדם אחד:

רש"י שמות פרק כה

תקחו את תרומתי - אמרו רבותינו שלש תרומות אמורות כאן, אחת תרומת בקע לגלגלת, שנעשו מהם האדנים,
כמו שמפורש באלה פקודי (שמות לח כו - כז), ואחת תרומת המזבח בקע לגלגלת לקופות לקנות מהן קרבנות
צבור, ואחת תרומת המשכן נדבת כל אחד ואחד. שלשה עשר דברים האמורים בענין כולם הוצרכו למלאכת
המשכן או לבגדי כהונה, כשתדקדק בהם: